

Korčula grad Marca Pola — čudesni plivački i vaterpolski klub KPK

Renato VUČETIĆ
Split, Riječka 3

UDK 797.2(497.5 korčula)(091)

Nepoznato mi je da igdje u svijetu postoji gradić koji je razmjerno broju stanovnika (2.500 žitelja) dao toliki broj reprezentativaca u plivanju i vaterpolu u zemlji koja je bila u samom svjetskom vrhu vaterpola.

Iz tog gradića ponikao je i europski rekorder na 100 m leptirovim stilom, Andro Depolo, (1965. godine 0.58,5), a plivačica Vinka Jeričević je u Melbourneu (Australija) na Olimpijskim igrama 1956. godine osvojila četvrto mjesto na 200 m prsno.

Korčulanski plivački klub (KPK) pobjednik je Europskog kupa pobjednika kupa 1978. godine u vaterpolu.

Iz tog plivačkog športskog grada nekoliko je predsjednika Plivačkog saveza Jugoslavije: Jozo Bačić, Rafo Ivančević, Pero Lozica i Nikša Lozica, tajnik PLSAJ, a dr. Dušan Arneri, jedan od prvih vaterpolo igrača Korčule, bio je dugogodišnji predsjednik Plivačkog saveza Hrvatske. Kasnije ga je naslijedio Korčulanin Celestin Sardelić na toj dužnosti. Bugumil Peručić bio je tajnik Plivačkog saveza Hrvatske.

Počeci

Među prvim plivačima, koju su dali podstreka plivačkom športu u Korčuli bili su đaci koji su učili školu uglavnom u Dubrovniku, a kasnije studirali u Zagrebu. To su bili: Josip Fazinić, rođen 1906. godine u Korčuli, a srednju školu pohađao je u Dubrovniku, Mladen Foretić, rođen 1906. u Korčuli, gimnaziju je pohađao u Dubrovniku, Stjepo Marinović, rođen 1905. godine u Korčuli, u Dubrovniku je pohađao Pomorsku školu (nautiku), Rafo Ivančević, rođen 1906. godine u Korčuli, završio je Pomorsku školu u Dubrovniku, Milo Fazinić, rođen 1907. godine u Korčuli, gimnaziju je pohađao u Dubrovniku, Dušan Arneri, rođen 1909. godine u Korčuli, a pohađao je gimnaziju u Dubrovniku, te poslije maturirao u Splitu.

Vinka Jeričević, najbolja plivačica prsnog plivanja u državi od 1952. do 1959. godine.

Upravo ovi mladići već su 1926. godine plivali i igrali vaterpolo u Korčuli. Sve je to bilo neorganizirano i uglavnom zabave radi, ali je započelo.

Ovaj tako zvani "divlji klub" KPK počeo je organiziraniji rad tijekom 1930. godine. Prvi predsjednik bio je Svetko S. Tedeschi Santov. Upravo 1930. godina smatra se kao godina osnutka kluba.

Korčulani, za vrijeme ljeta, kad se studenti iz Zagreba vraćaju kući, uživaju gledajući natjecanja u plivanju i vaterpolu. Prve natjecateljske susrete igraju s Plivačkim klubom *Orebić*, s reprezentacijim Jugoslavenske mornarice (đaci Pomorske akademije na *Vili Velebita*), s posadama engleskih ratnih brodova, koji su tada svake godine dolazili na Jadran, pa tako i u Korčulu.

Vaterpolska ekipa KPK 1932. godine igrala je u sljedećem sastavu: Karlo Pansini, Dušan Arneri, Ante Tore, Ante Lovričević, Rafo Ivančević, Jozo Fazinić i Ante Palčok.

Noćna priredba

Iako vrlo aktivan, 1935. godine KPK još uvijek nije registrirani klub. Nema svoje plivalište, trenira se i pliva posvuda po korčulanskim valama.

KPK je jedan od rijetkih hrvatskih klubova, između dva rata, u kojem se odigrala noćna utakmica pod električnom rasvjetom.

1935. godine, na improviziranom plivalištu, odigran je susret između KPK i *Ilirije* — Ljubljana, pred Lučkom kapetanijom u luci Korčula. Skoro cijela Korčula došla je gledati KPK. Plaćenih ulaznica bilo je 830.

Želja za napredovanjem i ozbiljni pristup radu u KPK može se vidjeti i po tome što, iako neregistrirani klub, koji ne sudjeluje u podsaveznim natjecanjima, angažira za trenera bivšeg igrača splitskog *Jadrana*, dr. Zdravka Birimišu. Zdravko je jedan od najboljih odvjetnika u Splitu, inače jedan od čelnika HSS-a u Splitu, uz to sigurno najbolji

vaterpolski trener Hrvatske između dva rata. Sigurno nije mogao napraviti mnogo za mjesec dana, koliko je bio u Korčuli, uglavnom na ljetovanju. Međutim, zasigurno je svakog igrača postavio na pravo mjesto te je KPK-u pokazao način modernog treninga u to vrijeme, itd.

Nakon deset godina plivanja i igranja vaterpola za "gušt" kako kažu Korčulani, 1937. godine KPK je odlučio postati redovitim članom Plivačkoga saveza Jugoslavije.

Teškoće u organiziranju kluba

Konstituirajuća skupština kluba održana je 10. srpnja 1937. godine. Mladen Foretić vodi početak sjednice i predlaže izbor prvog odbora i predsjednika kluba.

Prvo je izabran za predsjednika dr. Dinko Mirošević, a za potpredsjednika biran je dr. Svetozar Ivković, poznati zagrebački advokat, koji je imao kuću za odmor u Korčuli (budući podban Banovine Hrvatske).

Dr. Mirošević je na sljedećoj sjednici dao ostavku, a za predsjednika je izabran dr. Svetozar Ivković. Zbog nesuglasica sa Sokolskim društvom oko imovine, dr. Ivković je dao ostavku na dužnosti predsjednika. Na njegovo mjesto privremeno je biran Mladen Foretić. Vrlo brzo i Mladen Foretić daje ostavku.

Dana 26. prosinca 1937. godine održana je nova izvanredna skupština. Predsjednikom postaje Todor Lozica, brat Ive Lozice, čiji su sinovi svi bili plivači i igrači KPK.

Nakon registracije u Plivačkom savezu Jugoslavije, korčulanski klub želio je športski još više napredovati, pa je 1938. godine angažirao za trenera Mira Mihovlovića, reprezentativnog vratara splitskog Jadrana i jednog od najboljih vaterpolskih golmana na svijetu. Miro će također ostati mjesec dana, trenirati KPK i istodobno nastupati za Plivački klub (PK) *Jadran*.

Plivalište

Već iduće 1939. godine agilni Korčulani zajedno s upravom kluba nastoje izgraditi čvrsto plivalište.

Kao i splitski klubovi, Korčulani su pretpostavili da je najbolje, najjeftinije i najsvrsishodnije graditi čvrsto plivalište u moru (što se utvrdilo pogrešnim).

Todor Lozica, predsjednik kluba, po zanimanju geometar, već 1937. godine izrađuje idejnu skicu plivališta. Za lokaciju izabrao je *Zakrjan* ispod gradskih istočnih zidina.

Općinska uprava Korčule suprotstavila se dati suglasnost zbog neprikladne lokacije iz kulturoloških razloga.

Postojeća skica T. Lozice uzima se kao podloga za izgradnju plivališta na mjestu gdje se danas nalazi.

Jedan od najvećih živućih arhitekata Njemačke, arh. Verner March 1939. godine ljetuje u Korčuli. Poznati projektant Olimpijskog stadiona u Berlinu, zadivljen arhitekturom Korčule, ponudio je napraviti plan plivališta sa svim potrebnim detaljima bez naplate, što je i učinio.

Igrači KPK, prvaci II. savezne vaterpolske lige 1953. godine, Slijeva: Žele Milat, Nikica Ivančević, Llvio Ballarin, Felice Tedeschi, Darko Lozica, Branko Milat, Krešo Petrović, Gojko Arneri i trener Đan Tomić

Pred početak rata 1941. godine KPK uspijeva izgraditi 25 m obale s pristupnim stepenicama do buduće tribine. Jasno da je rat prekinuo aktivnost kluba, pa tako i radove na izgradnji plivališta.

Odmah nakon rata 1947. godine, obavljaju se najznačajniji radovi na izgradnji bočnih gatova, tj. starta i okretaja u dužini 20 m.

U izgradnji plivališta pomažu mnogi Korčulani, koji su od utjecaja u gradu. Pomoćnik ministra pomorstva kapetan Rato Ivančević, jedan od osnivača KPK, daje nalog splitskom poduzeću *Pomgrad* da preuzme radove oko izgradnje plivališta.

Svake se godine pomalo radilo i ulagalo, ali do finalizacije plivališta došlo je tek kad je grad Korčula 1973. godine dobio organizaciju Balkanskih igara u vaterpolu. Tada je plivalište bilo potpuno dovršeno i dobilo današnji izgled.

Prvi službeni nastup i prvi uspjeh

Pred sam rat 1940. godine KPK nastupa na prvenstvu Splitskog podsaveza u plivanju i vaterpolu koje se održava na otoku Hvaru u Jelsi 14. i 15. kolovoza. Natjecali su se:

Pobjednici Kupa kupova Europe 1978. godine, slijeva: Dušan Antunović (trener), Slobodan Trifunović, Uroš Marović, Velebit Veršić, Milovan Tomić, Nebojša Jeričević, Žarko Lozica, Marinko Bojić, Perica Radonić, Boško Lozica, Perica Richter i Bojan Lozica.

KPK – Korčula, PK *Jadrija* – Šibenik, PK *Jelsa* – Jelsa i PK *Makarska* – Makarska.

U plivanju poredak je bio sljedeći:

1. KPK – Korčula – 31 bod, 2. PK *Jadrija* – Šibenik – 30 bodova, 3. PK *Jelsa* – Jelsa – 21 bod, 4. PK *Makarska* – Makarska – 4 boda

Vaterpolo:

1. KPK – Korčula, 2. PK *Jelsa* – Jelsa, 3. PK *Makarska* – Makarska, a *Jadrija* – Šibenik nije nastupala.

Za KPK nastupili su sljedeći plivači i vaterpolisti:

Zoran Palčok, Vedran Palčok, Vekimir Lozica, Dinko Rizzi, Pino Peručić, Bogumil Peručić, Tihomir Vilović (budući komandant mornarice u poslijeratnoj Jugoslaviji), Andro Radonić, Jugo Filippi i Toni Filippi.

Poslijeratno razdoblje

Kao u cijeloj bivšoj državi (po uzoru na Sovjetski Savez), osnivaju se fiskulturna društva. Rijetko koji klub zadržava staro ime. Tako nema više KPK, već Fiskulturno društvo (FD) *Korčula*.

Ipak 1950. godine odvaja se plivačka sekcija FD *Korčula* u samostalni klub KPK koji te godine slavi 20. godinu osnutka.

U osmogodišnju školu u Korčulu dolazi kao nastavnik fiskulture 1947. godine Ivo Stella, afirmirani dubrovački vaterpolski igrač i difovac (školorovani športaš).

Korčula je imala sreću da je u svoju sredinu dobila pedagoga, trenera, organizatora i to za stalno, a ne kao prije, privremeno na jedan ili dva mjeseca.

Ivo Stella utro je put KPK svojim načinom rada. Bio je tajnik kluba, vaterpolski igrač, trener plivanja i vaterpola, te preko cijele zime dopunskim radom, gimnastikom, odbojkom, košarkom itd. držao je natjecatelje na okupu.

Vinka Jeričević, kako svo već naveli, četvrta je na Olimpijskim igrama 1956. godine u Melbourneu, te je prva hrvatska plivačica koja je prugu od 200 m prsno plivala

Andro Depolo i Mišo Divjaković, dva najbolja plivačka države 1964. godine. Andro Depolo, rekorder na 100 m leptir 1965. godine

ispod tri minute. Prvi trener i onaj koji je zazlužan za njen uspjeh bio je svakako Ivo Stella. Uz Ivu Stellu (koji je kasnije postao profesor fiskulture i magistrirao) najviše su se isticali radom dugogodišnji predsjednici i tajnici kluba Vekimir Lozica i Blagoje Kapelina, koji su godinama, na sve načine pomagali KPK i uz klub ostali čitav život.

Prvi veći uspjeh KPK ostvaruje 1953. godine kada je osvojio prvenstvo Hrvatske u vaterpolu i time stekao pravo igranja u Prvoj saveznoj vaterpolskoj ligi 1954. godine.

Ovaj uspjeh postigli su ovi igrači: Krsto Radonić, Livijo Balarin, Branko Milat, Stanko Bazdarić, Gojko Arneri, Robert Tomović, Krešo Petrović i Mato Maglov.

Prvenstvo Europe u plivanju i vaterpolu održano je u Torinu 1954. godine. U sastavu reprezentacije nalaze se četiri korčulanska natjecatelja: Vinka Jeričević, Gójko Arneri, te članovi splitskog *Mornara*, ali Korčulani – Lovro Radonić i Tomica Franjković.

Vaterpolisti KPK imali su uspjehe i padove. Od 1954. pa do 1961. godine stalno su bili jednu godinu u prvoj, a drugu u drugoj vaterpolskoj ligi. U to vrijeme treneri vaterpola bili su Vlaho Kojaković iz Dubrovnika i Đani Tomić iz Zagreba.

Od 1963. pa sve do 1972. godine igraju vaterpolisti KPK stalno u drugoj ligi.

Andro Depolo

Jedan od vaterpolskih igrača KPK Andro Depolo odlazi krajem 1962. godine na odsluženje vojnog roka; prvo u Beograd, a zatim u sportsku četvu u Split, pri PK *Mornar*. Istovremeno u sportskoj četvi su *Jugovi* vaterpolisti Hrvoje Kačić i Vladimir Ivković.

Treniranje Depola preuzima autor ovog članka.

Andro je već pred dvije godine prestao trenirati plivanja i posvetio se atraktivnijem vaterpolu. Visok, atletski građen, simpatičnog izgleda, svaki bi iskusni trener vidio u njemu vrijedni potencijal. Nakon završetka vojnog roka ostaje jednu sezonu u PK *Mornar* Split.

PK *Mornar* godinama ima primat u plivanju ili je pri samom vrhu.

Najbolji plivač leptirovim stilom Nenad Kurida, koji je bio i europski rekorder na 100 m leptir, za neko je vrijeme bio za *Mornar* izgubljen. Trebalo je stvoriti novog rekordera.

Andro nije bio naviknut trenirati tri puta dnevno i plivati 8.000 m na dan, i to sa zadacima od 80 do 90%.

Cimerima Đuri i Vladi govorio je: *Splićo je lud, taj trening ne mogu izdržati*. Srećom, Hrvoje Kačić bodrio je Andru i kazao mu: *Iskoristi priliku, stisni zube i treniraj*.

Najteže je išlo s leptirovim stilom. Andro taj stil nije do tada plivao. Dugo smo vježbali, dok smo uspjeli tijelo položiti u razini vode. Sve je išlo relativno lako, jer je trenirao zajedno s tada najboljim plivačem slobodnog stila Mišom Dijakovićem, plivačem koj je držao sve državne rekorde od 200 do 1.500 m slobodno. Postali su i ostali do danas odlični prijatelji.

Rezultati na 100 m slobodno i 100 m leptir polako su dolazili i zablistali. Tko zna što bi Andro postigao da je s ozbiljnim treninjom započeo u svojoj 10, a ne u 21. godini.

Korčulanin Andro Depolo postao je prvakom države na 100 m slobodno – 0.56.7 i 100 m leptir – 0.58.5. Ovaj rezultat bio je i europski rekord 1965. godine.

Danas predsjednik KPK Korčule legendarni je Andro Depolo (koji možda potječe iz obitelji Marka Pola).

Početak uspona vaterpola u KPK

Pod vodstvom predsjednika Egona Padovana ekipa KPK postaje 1972. godine prvakom Druge savezne vaterpolske lige. Trener ekipe istodobno je i kapetan momčadi – Gojko Arneri. Igrači koji su se na taj način plasirali u Prvu saveznu vaterpolsku ligu 1973. godine bili su: Joško Padovan, Bojan Lozica, Žarko Lozica, Ivo Lozica, Boško Lozica, Gojko Arneri, Mladan Božović, Klaudio Bojić, Vinko Matković, Slobodan Trifunović, Tonči Komparak, Jakša Nodilo, Perica Radonić, Ivica Martinac i Jugoslav Lozica

KPK 1973. godine ostaje u prvoj ligi, a dugogodišnji igrač Gojko Arneri, koji je imao pedeset nastupa za reprezentaciju, nakon 25 godina nastupa za KPK, prestaje aktivno igrati vaterpolo.

Gojko Arneri

Potječe od jedne od najstarijih plemićkih i intelektualnih obitelji u Korčuli. Njegov pradjed – pravnik gosp. Rafo Arneri – notar, 1871. godine prvi je hrvatski gradonačelnik Korčule. Djed dr. Roko Arneri – pravnik, dugogodišnji je načelnik Korčule. Otac dr. Dušan Arneri – također pravnik, bio je predsjednik arbitražnog suda Hrvatske i dugogodišnji predsjednik Plivačkog saveza Hrvatske. Očev brat, pravnik dr. Juraj Arneri također je bio dugogodišnji gradonačelnik Korčule.

Dr. Gojko Arneri bio je inženjer kemije, a doktorirao je na biokemijskom fakultetu u Zagrebu, gdje je kasnije bio docent. Dobio je Fullbrightovu stipendiju i odlazi 1974. i 1975. godine u SAD, gdje mu je specijalnost desalinizacija slanih voda (sve radi Korčule).

Živio je stalno u Zagrebu. Zagrebačka *Mladost* htjela ga je imati u svojoj sredini, međutim Gojko ljeti uvijek odlazi na Korčulu. Osim što igra za prvu ekipu, trenira sve mlade vaterpolske ekipe KPK. Nastupao je kao reprezentativac na *Trofeo Italia*, te na IX. europskom prvenstvu u plivanju i vaterpolu 1958. godine. Nastupa na Trećim mediteranskim igrama 1959. godine i na Olimpijadi u Rimu 1960. godine. Igrao je još nekoliko godina za reprezentaciju, te kako smo već naveli, 1973. godine prestaje igrati za KPK. Bio je trener prve ekipe KPK više godina, a kako je radio u Danskoj, postao je trener danske vaterpolske reprezentacije. Umro je mlad, pokošen teškom bolešću 1983. godine.

Osvajanje Kupa pobjednika kupa Europe

Snaga Korčulana nije samo u prvoj vaterpolskoj ekipi. KPK se od samih početaka natjecao u svim kategorijama plivanja i vaterpola, te imao puno uspjeha na republičkim i savezним natjecanjima. To nije bilo lako postići, jer su se, osim stručnog rada, trebala stvoriti velika sredstva da bi se održao takav veliki pogon i išlo na sva natjecanja.

Prva ekipa vaterpola 1974. godine igra u prvoj ligi, a omladinci osvajaju vaterpolski Kup Jugoslavije.

Za predsjednika kluba 1976. godine dolazi diplomirani ekonomist Dušan Kalogjera. Cijela Korčula osjeća da je vaterpolska ekipa u usponu i da bi se mogli postići vrhunski rezultati, ali Korčula nema zimski bazen, mora ići na zimske pripreme u Kupare, Split, Zagreb, Beograd, na turneje u Mađarsku, Rusiju itd.

Za to trebaju golema sredstva.

Poduzeća: *Gradine* – trgovinsko poduzeće, brodogradilište – Korčula, Hotelsko poduzeće, *Jugotours*, Turistički savez Korčule, Općina Korčula, itd. daju financijsku pomoć.

Tako je 1976. godine KPK treći u Prvoj saveznoj ligi. Omladinci su bili finalisti u Kupu Jugoslavije. KPK je realizirao tri međunarodne turneje u Moskvi, Berlinu i Genovi.

Boško Lozica proglašen je najboljim igračem u državnom prvenstvu.

Najveći uspjeh postigla je Korčula, tj. KPK, 1978. godine. Osvaja Kup Jugoslavije koji se održao u Šibeniku u turističkom naselju *Solaris*, gdje su se u finalu našli – *Mladost* – Zagreb, *Jadran* – Herceg Novi, *Kotor* – Kotor i KPK iz Korčule. KPK osvaja drugo mjesto na prvenstvu države. Naime, u Beogradu igraju s favoriziranim *Partizanom*. Imaju jednaki broj bodova, pobjednik iz tog susreta postaje prvakom države. Iako su Korčulani vodili tijekom cijele utakmice, suci nisu dopustili pobjedu KPK i s golom razlike gube susret i prvo mjesto.

Kao osvajači Kupa Jugoslavije igraju u Kupu pobjednika kupova – Europe.

Na turniru u Kugarima KPK pobjeđuje najprije *Lokomotivu* iz Sofije, zatim *Antwerpse* iz Derene, a s *Ferencvarošem* iz Budimpešte igra neodlučno, te osvaja prvo mjesto. U finalu pobjeđuje *Canottiere* – Italia s 8:5 *Rotte Erde* SR Njemačka 14:6, ali gubi susret s *Ferencvarošem* – Mađarska s 10:8, međutim kako je *Ferencvaroš* izgubio od *Canottiera* sa 7:6, KPK s boljom gol-razlikom osvaja Kup pobjednika kupa Europe.

Ekipa KPK koja je 1978. godine postigla najveći uspjeh u svojoj povijesti imala je sljedeći sastav: predsjednik Duško Kalogjera, trener Dušan Antunović, igrači Milovan Tomić, Uroš Marović, Nebojša Jeričević, Žarko Lozica, Marinko Bojić, Slobodan Trifunović, Velebit Veršić, Perica Radonić, Boško Lozica, Perica Rihter i Bojan Lozica.

Početak pada KPK

Nakon ovog velikog uspjeha počinje pad Korčulana. Neki igrači odlaze iz kluba, neki prestaju igrati, a prenapregnuta financijska situacija ne može izdržavati klub s tako velikim renomeom.

1979. godine KPK je na osmom mjestu, ali je još uvijek za sve klubove opasan protivnik. KPK se borio koliko je mogao da sačuva svoj teško stečeni renome, sve do 1983. godine kada je Plivački savez Jugoslavije izglasao, radi međunarodnih obveza, da se Prva savezna vaterpolska liga igra u zatvorenim bazenima, tj. preko zime.

Iako je, zbog pomanjkanja sredstava i neprikladnih uvjeta za ozbiljni rad, bio sve slabiji u sportskom pogledu, KPK je ipak angažirao za trenera danas jednog od najboljih trenera Hrvatske – Dragana Matutinovića, bivšeg igrača *Mornara* iz Splita. Dragan je kao trener započeo s juniorima *Mornara*, ali zanat je de facto izučio u Korčuli.

KPK je pao u drugu ligu 1984. godine i ostao sve do danas. Druga liga se nekoliko puta transformirala od jedinstvene na više zonskih. KPK se danas natječe u Drugoj ligi – jug. U 1998. godini u toj ligi zauzeo je peto mjesto.

Ne može se pisati o KPK, a da se ne spomene obitelj Lozica. Todor Lozica bio je predsjednik KPK 1939. godine, a njegovi nećaci, sinovi brata mu Ivana, njih osmorica svi su, kad li tad li, nastupali za KPK i to: Vekimir, Blago, Pero, Nikša, Igor, Aco, Darko i Kruno Lozica.

Sinovi i kćeri ovih osam momaka bili su i dalje okosnica budućeg naraštaja KPK: Bojan, Maša, Ivo, Boško, Žarko, Jugo, Morana, Vinka, Lili, Asja, Marin, Toni, Bran-ka, Hrvoje, Joško i Žitomir.

Korčulanski reprezentativci

Vaterpolski reprezentativci A selekcije bili su: Lovro Radonić, Tomislav Franjković, Gojko Arneri, Felice Tedeschi, Uroš Marović, Boško Lozica, Milovan Tomić, Slobodan Trifunović i Milan Franjković.

Omladinski reprezentativci bili su: Jakov Montana, Želimir Milat, Želimir Sessa, Mladan Božović, Žarko Lozica, Igor Jeričević, Vinko Jeričević, Marinko Bojić i Nebojša Jeričević.

Reprezentativci plivačke A selekcije bili su Vinka Jeričević i Andro Depolo.

Najviše nastupa za reprezentaciju imao je Boško Lozica – 249 puta.

Zaključak

Oduševljenje za plivanje i vaterpolo, koje je 1926. godine obuhvatilo korčulansku mladež, sazrijevalo je polako i odlučeno je da se stvori organizirani klub.

Takve oblike rada u to vrijeme imali su skoro svi dalmatinski gradići poput: Orebića, Jelse, Makarske, Hvara, Omiša, Supetra itd. Međutim, jedino su Korčulani bili uporni u svojim nastojanjima. Ono što su oni postigli radom i talentima, jedinstveni je podvig. Istina je da im je politička situacija znatno pomogla, ali to nije najznačajnije. Danas se vrhunski šport ne može održati bez odgovarajućih sportskih objekata i jakih sponzora, te velikog broja gledatelja, koji plaćaju ulaznice. Sve to Korčula nije imala, a ipak je godinama bila vrhunska ekipa. Jasno je da je pad morao uslijediti, jer se akumulatori nisu mogli stalno umjetno puniti.

IZVORI I LITERATURA

1. *50 godina Korčulanskog plivačkog kluba 1930 – 1980*, Duško Kalogjera.
2. Korespondencija s Duškom Kalogjerom.
3. Razgovor s obitelji Arneri.
4. Iz autorove trenerske bilježnice.

“Korčula Swimming Club” of Marco Polo’s Town of Korčula

Tradition says that Marco Polo, a medieval traveller and adventurer, was born in the town of Korčula. It is a small place with about 2.500 inhabitants, but very famous by its waterpolo players and swimmers. The sports enthusiasts formed *Korčula Swimming Club* in 1930 but they had not a genuine swimming-pool at the time. The first swimming-pool was designed in 1940 by a German architect and it was finished in 1947 because WW II interrupted construction. The most successful period of the Club was from 1953 to 1978 when waterpolo players became Croatian champions (in 1953), won the Waterpolo Cup of Yugoslavia (in 1978) and finally they won the Winner’s Cup of Europe (in 1978). In the same period the swimmers were also very successful: Miss Vinka Jeričević won the fourth place in 200 m freestyle competition at the Olympics held in Melbourne (Australia) in 1956 and Andro Depolo was a state champion in 100 m freestyle and 100, butterfly in 1965. Many of the waterpolo players and swimmers were members of national teams in the period from 1953 to 1978.